

EKSKURZIJA V POSOČJE

V petek, 2. 10. 2020, smo se s šolo (organizator je bil učitelj zgodovine Gregor Kovačič, spremljalo pa nas je še cel kup zgodovinarjev – Tolar, Brunšek, Haromet – in seveda naši razredniki) ob 7.30 odpravili na kulturni dan v Posočje. Naše prvo postajališče je bilo v Vipavi, kjer smo pojedli malico pred vojašnico ter si ogledali sarkofage in pokopališče. Pred vojašnico smo hitro zmetali hrano vase, ker je začelo deževati. Na pokopališču sta dve enaki, sredi 19. stol. zgrajeni grobnici rodbin Mayer in Lanthieri. V nizu poleg njiju stoji grobnica družine Lavrin Hrovatin s parom granitnih egipčanskih sarkofagov, odkritih v grobnicah dvorjanov 4. in 5. dinastije ob vznožju Kefrenove piramide v Gizi. V Vipavo ju je leta 1845 poslal Anton Lavrin, avstrijski generalni konzul v Egiptu. Gre za dva od doslej znanih šestih sorodnih sarkofagov na svetu.

Po ogledu smo se odpravili na avtobus in šli na ogled kostnice v Kobaridu. Do tja smo del poti pešali po hribu. Ko smo pešali, so se vremenske razmere poslabšale in začelo je deževati. Glede na to da je deževalo, smo se škropili in zabavali. Prišli smo do vrha, vendar smo se obrnili in se vrnili k avtobusu. Vsi smo bili premočeni.

Z avtobusom smo se pripeljali do muzeja v Kobaridu. Tam smo si ogledali razstavo predmetov. Imajo različne sobe: Krnsko, ki predstavi začetek spopadov ob Soči po vstopu Italije v vojno. Italijanski alpini so dosegli prvi velik uspeh na soški fronti prav z zavzetjem Krna; Belo sobo, ki govori o trpljenju vojakov v gorah v 29 mesecih bojevanja. Ker je zelo veliko sob je najbolje, da jih sami raziščete. Na koncu smo si še ogledali kratek filmček o bojevanju na soški fronti.

Naša naslednja postaja je bila v Ravelniku, blizu Bovca. Tam smo si ogledali muzej na prostem. Nekateri smo ostali na avtobusu, ker smo bili premočeni in bilo je mrzlo. Muzej je krožna pot skozi gozd, ki pripoveduje del zgodbe o Soški fronti. Nahaja se na prvi obrambni črti avstro-ogrsko vojske na Bovškem polju.

Pozno popoldan smo že bili na poti domov. Večina nas je bila lačna, na avtobusu pa nismo smeli jesti. To ekskurzijo smo končali z učnim listom, ki smo ga izpolnili med vožnjo, zato je bilo večini tudi slabo in ko smo pisali na list, se nam je roka tresla, del poti ni bil na avtocesti in naše pisanje na listih je bilo nečitljivo. Na Škofljico smo prispeli 19.30 in tako se je tudi naša ekskurzija končala. Glede na to da smo sošolci zadnje leto, smo se na tej ekskurziji še bolj povezali.

Zarja Bažika, 9. B